

ЗАЧИТАНЕ НА Колосяни 2:14-17

Ейдриън Ибънс
Данутат Браун

Зачитане на Колосяни 2:14-17

Ейдриън Ибънс

Данутат Браун

maranathamedia.com

adrian@life-matters.org

maranathamedia.bg

24 Май, 2015

Допълнена Юни, 2020

Съдържание

Само една празнична събота?	5
Павел пише срещу Гностицизма	8
Гностицизмът е против Създателя и Неговото творение	11
Заличаване на ръкописа с наредбите	16
Книгата на закона, дадена за наша полза	20
Осквернени в нашите постановления.....	26
Помирени с Твореца и Неговото творение.....	30
Участието в Господната вечеря не е погрешно.....	32
Преформулиране на Колосяни 2:16-17	35

Само една празнична събота?

И така, никой да не ви осъжда за ястие или питие, или във връзка с някой празник или новолуние, или събота, които са сянка на бъдещето, но тялото е Христово. {Колосяни 2:16-17}

Този текст от Писанието е един от най-горещо обсъжданите в християнския свят. Какво всъщност е имал предвид Павел тук? Дали той свежда намиращите се в книгата на закона събрания на Божия народ, до купчина боклук, която представлява едно законническо робство? Дали Павел казва на вярващите да не позволяват на хората от света да ги съдят за тези неща, но същевременно да се съдят едни други по този въпрос? Казва ли Павел, че седмият ден събота вече не е валиден за християните понеже използва в своя списък думата 'Сабатон'?

Традиционната адвентна перспектива, която не желае да сведе 7^{ят} Ден събота до една сянка, обяснява, че съботата тук се отнася само за съботите или сабатон по време на годишните празници. Думата сабатон е използвана относно празника Ден на умилоствението, но не и за някой от другите годишни празници, така че това ли наистина има предвид Павел тук? За повечето християни, пазещи неделата това изглежда като безпочвена защита. Ще видим, че има по-добър начин да се защити съботата, която не е сянка, но той изисква приемане на повишена уместност в новозаветната ера на останалите две неща в списъка, а именно новолунията и святите дни (празниците).

Думата Сабатон [Гр. 4521] се намира на 68 места в Новия завет. В 59 от тях, тя означава седмият ден събота. При 8 от случаите тя се отнася за седмицата, която е свързана със седмия ден събота. Така 67 от 68-те стиха имат директна връзка със седмия ден събота. Единственият случай, който остава е Колосяни 2:16. Ако Новият завет използва тази дума 67 пъти във връзка със седмия ден събота, би ли било правилно да се каже, че в този единствен случай тя означава нещо различно? Вземете в предвид също, че думата, която Павел използва за събота е точ-

но същата, която е използвана в Септуагинтата по отношение на четвъртата заповед.

За да повишим нашето любопитство по отношение на Павловия списък, ние забелязваме следното във връзка с празниците, новолунията и съботите в Стария завет:

... и да принасят на ГОСПОДА всички всеизгаряния в съботите [Евр. 7676], на новолунията [Евр. 2320] и на празниците [Евр. 4150], под брой, според правилото за тях, до века пред ГОСПОДА. {1 Лет. 23:31}

Тази последователност се открива също и във 2 Лет. 2:4; 2 Лет. 8:13; 31:3; Неемия 10:33; Езекиил 45:17; Осия 2:11. При всеки един от тези случаи събота означава седмият ден събота. Езекиил 45:17 има точно същата последователност и дори би могъл да намеква за ястия и пиетиета.

А длъжност на княза ще бъдат всеизгарянията и (1) **хлебните приноси**, и (2) **възлиянията** на (3) **празниците** и на (4) **новолунията**, и в (5) **съботите**, и при всички определени празници на израилевия дом; той ще приготвя жертвата за грях и хлебния принос, и всеизгарянето, и примирителните жертви, за да се прави умилостивение за израилевия дом. {Ез. 45:17}

В Септуагинтата, думите за празници [Гр. 1859], новолуния [Гр. 3561] и съботи {Гр. 4521} са точно същите, които Павел цитира в Кол. 2:16. Ако всички тези текстове в Стария завет използват тази последователност, позовавайки се на съботата от седмия ден, тогава защо Павел би използвал този списък по един напълно различен начин от този който е представен в Писанието? Защо той би използвал думата Сабатон с едно значение, което никъде другаде не е използвано в Библията, освен ако не е имал предвид Деня на умилостивението в Левит 23:32, където също е използвана тази дума?

Ако Павел в действителност има предвид съботата от седмия ден в Кол. 2:16, тогава съботата щеше да е част списъка със сянковите неща, които трябва да се случат. Но вдъхновението е

ясно по отношение на съботата:

Съботата бе дадена на Адам - бащата и представителя на цялото човешко семейство. Нейното спазване трябва да бъде акт на признателност от всички, които щяха да живеят на земята, за това, че Бог е техен Създател и истински Господар; че те са дело на ръцете Му и поданици на Неговия авторитет. Така тази наредба бе дадена на цялото човечество като възпоменание. **В нея нямаше нищо сенчесто или нещо, което да свежда приложението ѝ само до един народ.** {Патриарси и пророци – с. 48 в оригинал, гл. 2 Сътворението – Параграф 14}

Сега сме изправени пред един интересен проблем. Начинът по който Павел използва думата събота и неговият списък с неща от Библията предполагат единствено че той има предвид съботата от седмия ден. Ако той има предвид седмия ден събота, тогава ще излезе, че съботата е сянка на идващите неща. Ние трябва да успеем да убедим себе си, че съботата сочи към милениума-почивка и към бъдещото ни събиране в небето, но това би било едно *предвкусване* на бъдещето, а не *сянка* на бъдещето. Това също ни поставя в конфликт с Духа на пророчеството, което заявява, че няма нищо сенчесто в съботата. Обяснението на Елн Уайт, че съботата не е с ограничено приложение, предполага, че тя не я свързва с нищо сенчесто в цялата история на този свят.

Ако приемаме и двете по-горни доказателства, ние очевидно сме поставени в една много трудна ситуация. Това определено беше и начинът по който аз се чувствах и това ме накара да търся Господ в молитва и да Го моля да ми разкрие какъв е отговорът на тази трудност. Зная че нашият Баща чува молитвите ни и когато се събудих тази съботна утрин, порой от мисли се изсипа в ума ми, които смятам че могат да разрешат този проблем.

Павел пише срещу Гностицизма

Когато се лутах напред-назад в своя ум, аз си спомних за онези текстове които имат ясни позовавания към гностическото християнство.

Внимавайте да не ви заплени някой с **философия** и с празна измама, **според човешки предания и първоначалните неща на света**, а не според Христос. {Кол. 2:8}

Можем ли да кажем, че Законът на Мойсей е философия и човешка традиция?

Мойсей не ги остави да изтълкуват неправилно думите на Господ или да приложат погрешно Неговите изисквания. Той написа всички думи на Господ в една книга, за да може да бъдат припомнани отново след това. На планината **той ги беше написал, когато Му ги диктуваше Самият Христос**. {Публикувани ръкописи, том 1 (1 MR), с. 114}

Христос ги е диктувал на Мойсей. Вероятно не бихме могли да наречем книгата на Мойсеевия закон човешки традиции и елементи на света. Но това със сигурност може да се отнася за гностичните учения, които навлизали в християнството. Кои са някои от ключовите учения на Гностицизма?

- Материалният свят е лош, духовният свят е добър. Материалният свят е под контрола на злото, невежеството и нищожността.
- Една божествена искра е хваната по някакъв начин в някои (но не във всички) човешки същества и единствено тя от всички съществуващи в материалния свят е способна да изкупва.
- Спасението се осъществява посредством едно тайно познание чрез което индивидите опознават себе си, техния произход и съдба.

- Тъй като един добър Бог не би могъл да създаде зъл свят, той тогава трябва да е бил създаден от някакъв по-нисш, невеж или зъл бог. Обикновено обяснението което се дава за това е, че истинският и добър Бог е създал или излъчил същества (Архони), които или излъчват други Архони, или са се съединили помежду си, за да ги произведат докато една злополука със София (Мъдрост) не довела до създаването на злия Архон, който създал нашия свят и претендира че е Бог. Той крие истината от хората, но искрите на София, които се намират в някои човешки същества, ги изпълват с устрем да се върнат в Плеромата (божествената обител) на която принадлежат.

Тези идеи са водели до изводи, които не биха могли да бъдат подкрепени нито от писанията на Стария завет, нито от писанията на апостолите, и поради това ранните християни ги отхвърлили.

Кои са някои от изводите на Гностицизма?

Понеже гностиците поддържат идеята, че материята е покварена, затова те смятали, че и тялото е опорочено. Тенденция било при някои гностици да учат, че няма нищо вредно в задоволяването на плътските желания, понеже тялото е напълно покварено и някак си е извън възможността за изкупление. Други гностици (вероятно мнозинството) поддържали идеята, че тялото трябва да бъде контролирано чрез строг аскетизъм. Независимо дали човек ще избере план А, или план Б, подразбиращата се доктрина прави невъзможно разбирането за това как Бог би могъл да стане истински човек с плътско тяло в Христос Исус. {www.christianity.com}

Някои от тези идеи си проправили път в определени сфери на християнството. Този процес се развивал по времето на Павел, но пълната система на гностическото християнство не се била развила до 2^{то} столетие. В Новия завет обаче имаме доказателство, че апостолите са воювали срещу един прототип на тези идеи.

О, Тимотее, пази това, което ти е поверено, като избягваш нечистите празнословия и възраженията на лъжливо нареченото **познание** [Гр. 1108]. {1 Тим. 6:20}

Думата *познание* в този пасаж е всъщност думата Гносис от където и идва думата гностичен. Павел предупреждава Тимотей срещу фалшивия Гносис, или Гностичните идеи.

Както беше споменато по-горе, идеята, че материалният свят е зъл, довела Гностическите християни до отхвърлянето на истинската доктрина, че Христос е дошъл в плът, или под формата на материално съществуване. Това е причината Павел да каже:

Защото в него обитава телесно цялата пълнота на Божеството. {Колосяни 2:9}

Апостол Йоан оборва това учение като го назовава духа на антихриста.

А всеки дух, който не изповяда, че Иисус Христос е дошъл в плът, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че идва, и сега вече е в света. {1 Йоан 4:3}

Издаването на Павел, че Христос е физическата пълнота на Божеството било абсолютна ерес за Гностиците и това е още едно доказателство, че Павел има предвид Гностическото учение.

Гностицизмът е против Създателя и Неговото творение

Христос, идващ в плът (Какво естество имал Той?) е спорна точка от 2000 години и това отчасти се дължи на някои от принципите на гностицизма, които все още влияят върху нашето разбиране на Библията. Гностицизмът формулира дългогодишен проблем, който човечеството има с Бог – че Бог е отговорен за бъркотията, в която се намираме, защото е създал свят с предумишлението, че ще съгрешим и ще изпаднем в страдание и смърт. Гностиците вярват, че материалният свят на глада, насилието и болестите е творение на злонамерен Бог. Има много вариации на това вярване, но едната е, че творението е паднало и зло и следователно Исус не може да го поеме върху Себе Си. помиряването на човека с Бог изисква справяне с тази тенденция у човека да мисли негативно за своя Създател.

За да стане ясно това, ние цитираме *Духът на Антихриста* от Алън Найт, който обяснява как вавилонската религия се е развила в гръцката мисъл и след това е навлязла в християнството:

Една от най-значимите промени, които тази втора вълна на вавилонско отстъпничество донесе на еврейската вяра, беше новото отношение към творението и материалния свят... Великата езическа реформация промени фокуса на вавилонското отстъпничество от материалния успех в този свят към духовния успех в другия свят [забележка: докато този свят става все по-лош и по-лош, същата тази езическа промяна ще се случва]. Вавилонското вероотстъпничество сега е запленило от безсмъртната душа и нейната съдба да се завърне на небесата след смъртта. И така, сега върховният Бог е склонен да бъде идентифициран изключително с другия свят. **Те смятат, че ако върховното божество е съвършено, то не би могло да участва в създаването на материалния свят с всичките му проблеми и несъвършенства. С тази промяна сътворението на материалния свят често било**

понижавано до неутрално, ако не и напълно негативно събитие.

Гърците разрешили това, като възложили сътворението на второстепенно, по-нисше божество, което те нарекли „деми-ург“. И когато елинистическите евреи въведоха тези гръцки идеи в християнството през първи век, това се превърна в ожесточена реакция срещу еврейската религия.

Вътре в църквата това кара някои християни да идентифицират еврейския Бог на творението с гръцкия деми-ург. Така се ражда първото голямо християнско еретично движение, наречено гностическо християнство. **Истинският върховен Бог, твърдят те, не е Богът, описан в книгата Битие. Истинският върховен Бог е напълно различен индивид – небесният Баща, разкрит в Новия завет.**

И така, разсъждавали те, християните трябва напълно да отхвърлят еврейския Бог и Неговото творение. Това е единственият начин, по който християните могат да бъдат сигурни, че тяхната безсмъртна душа ще избяга от прераждането в материалния свят на еврейския Бог и ще се възнесе на небето след смъртта.

В крайна сметка това накарало християните гностици да осъдят еврейския създател като заблудено и зло божество, което иска да ни държи в робство на материалното съществуване. Най-лошото от всичко, отбелязали те е, че той установил поклонение на седмия ден в чест на материалното творение...

Подобна враждебност към Създателя води началото си от грехопадението в Райската градина. Спомняме си, че когато Ева била измамена от Сатана и яла от забранения плод, Адам не се помолил в полза на жена си. Той не се застъпил за нея и не попитал Бог има ли лек. Не посъветвал Ева да поиска прошка. Чувствал се в ужасната ситуация да бъде хванат в капана на

Бог. Защо Бог създал забранено дърво? Защо имало измамник? Защо Бог му бил дал жена, която да обича и да се привърже към нея, която щяла да яде от забраненото дърво? Всичко това го накарало да се почувства притиснат в ъгъла и затова в него избухнал бунт.

Адам решил да изяде плода, като съзнателно излезе извън Божията воля, което го накарало да загуби чувството си за синовност към своя Баща, което веднага донесло чувства на срам и вина. За да се справи с тези мъчителни нови чувства, Адам обвинил Бог. Той си мислел, че ако Бог е добър, Той не би създал свят, в който да се случи такава поредица от събития, които да го накарат да яде плода. Или ако Бог бил добър, Той просто трябвало да му прости – въпреки че не се разкайвал и все още трябвало да осъзнае ужасната промяна, която се била случила със собственото му сърце.

Адам не разбирал, че смъртта е присъща последица от непослушание, от откъсване от Бог. Той бил повярвал в лъжата на дявола, „Никак няма да умрете” (Битие 3:4) и следователно в съзнанието му плодът не бил отрова – отровата била Божието ограничение. Сатана бил казал:

Защото Бог знае, че в деня, когато ядете от него, очите ви ще се отворят и ще бъдете като богове, познаващи доброто и злото. {Битие 3:5}

Адам вярвал, че Бог задържа нещо добро от него, а не нещо лошо. Ако смъртта не е дошла като естествена последица от изядането на плода (пример: ако не дишаме, умираме), тогава смъртта трябва да дойде чрез директна екзекуция от Бог заради това, че дръзваме да не Му се подчиним (пример: ако не дишаме, Бог ни убива). Адам мислел, че Бог ще убие жена му и бил решен да умре с нея, така че той също ял от плода. Но смелостта му бързо изчезнала поради егоизма, който е резултат от греха, и той започнал да смята, че ако Бог ще ги екзекутира, тогава Той трябва да екзекутира Ева за това, че е въвлякла Адам в бъркотията, и може би също да екзекутира Христос за това, че е създал Ева.

И човекът каза: Жената, която **Ти ми** даде да бъде с мен, **тя** ми даде от дървото и аз ядох. {Битие 3:12}

Адам мислел, че Бог е създал система, в която Бог е този, който изисква смъртта. Адам си помислил, че Бог е издал смъртен указ, от който няма изход. Вярно ли било това? Как разбираме какво Бог е казал на Адам?

...Защото в деня, когато ядеш от него – умирайки, ще умреш. {Битие 2:17 Буквален превод на Йънг}

Това е изявление относно последствията, а не заплахата, че Бог ще го убие, защото е ял. Нека отново го сравним с дишането. *Защото в деня, в който спреш да дишаш – умирайки, ти умираш.* Вярно е, че ако не вярваме, че дишането е добро и затова спрем да дишаме, ще умрем; но какво ще стане, ако се покаем и започнем да дишаме отново? Няма ли да живеем?

Ако Адам наистина осъзнавал проблема си, той щял да моли да му бъде простено и да бъде изцелен от ужасните си мисли за Бог. Но Адам вече не виждал благодат, милост или състрадание в своя любящ Баща. Той виждал само Бог, който е суров и на когото не може да се вярва, от когото трябва да бяга, да се крие и да се страхува. Адам виждал Бог като „творец“, който е поставил изискване според което Адам е обречен на провал. Осъдителната присъда, която Адам издал срещу своя Баща, е изразена от Павел тук:

...защото присъдата *беше* от един [Адам] за осъждане... {Римляни 5:16}

Павел не говори за това, че Бог осъжда Адам в този стих. Исус казва в Йоан 5:22, че Неговият Баща не съди/осъжда никого. И в Йоан 8:11 Той казва на прелюбодейката „И аз не те осъждам.“ Адам е този, който съди по плът, Исус казва, че Той не съди никого (Йоан 8:15). Осъждането не идва от Бог. Осъждането било ефектът от греха върху ума на Адам. Адам осъдил Бог, защото мислел, че Бог го съди безмилостно. Враждата на Адам срещу Бог е наследена от неговите деца и това осъждане е бариерата, която ни кара да се отчуждаваме от Бог.

Умът, управляван от плътта, е враждебен на Бога; той не се подчинява на Божия закон, нито може да го направи. Римляни 8:7 (Нова международна версия)

За да разреши този проблем, Бог дал Своя Син, за да можем да се помирим с Него. Бог дал Сина Си, за да ни покаже, че ни обича и ще направи всичко за нас; Той не е осъждащият Бог, който изисква смърт, какъвто ние мислим, че е. Отчуждени от Бог, ние сме смятали, че Бог иска само смърт за нас. Тогава сме вярвали, че Бог е взел това и го е поставил върху Сина Си, за да изчерпи осъждането Си над нас. Но Бог позволил на човешката раса да убие Неговия Син и Исус помолил Своя Отец да ни прости, че сме Го убили. Чрез възкресението Бог ни показва, че Неговата любов към нас е по-голяма от нашата враждебност към Него. Вярата на Христос в Неговия Отец е преодоляла скептицизма и опасенията на човешката раса към Бог и Христос ни дава тази вяра, за да можем да бъдем изцелени от нашите саморазрушителни мисли спрямо Бог.

Няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус, които ходят не по плът, а по Дух. {Римляни 8:1}

Това е планът на спасението, който Бог е задействал след като Адам съгрешил. Но Бог трябвало да го направи внимателно, защото Адам не вярвал и се съмнявал, че Той наистина иска да му помогне. Адам смятал, че Бог го е осъдил и смъртта е единствената възможност. Тази вяра е наследена от всички негови потомци. Семето на гностицизма, че Бог е злонамерен Създател, на когото не може да се вярва, било в Адам и щяло да се разрастне в неговите потомци.

Заличаване на ръкописа с наредбите

Тази вяра, че Бог осъжда и изисква смърт, накарала Адам да измисли система за умилостивяване, която се виждала в неговото прехвърляне на вината върху Ева и Божия Син за това че е създал Ева. Ако някой трябва да умре, нека бъде Той. Без някой да умре, Адам нямало да повярва, че му е простено. Ето защо Бог установил жертвената система, за да даде на Адам изход в нуждата му от нещо, което да умре, за да може да повярва, че му е простено. Знаем, че Адам имал нужда от това, а не Бог, защото Библията казва: „Жертва и принос не си пожелал.“ (Псалм 40:6 и Евреи 10:6)

Всичко това е свързано със стих 14 от Колосяни 2-ра глава, който е много погрешно разбран:

Заличи ръкописа на наредбите, който беше против нас, и го отстрани от пътя, като го прикова на кръста си.
{Колосяни 2:14}

Повечето християни приемат, че това означава, че Божият/Мойсеевият закон е бил прикован на кръста. Но дали Божият закон е против нас? В умовете на грешните хора той изглежда като нещо противно, защото те не виждат закона като предназначен за наша собствена полза, здраве и защита; а по-скоро гледат на него като наложен, произволен и ненужна част от начина, по който е проектирана вселената. Причината, поради която човек смята, че законът е произволен и го спазва, е защото се страхува, че Бог ще го убие, ако не прави това, а не защото смята, че законът е необходим за живота. Това е като дете, което яде зеленчуци, защото се страхува, че родителите му ще го накажат, ако не го направи, а не защото осъзнава, че зеленчуците са полезни за здравето му. Греховният човешки ум превръща любящите Божии закони на живота в злонамерени постановления на смъртта. Яростта срещу Божия закон има също толкова смисъл, колкото и яростта срещу гравитацията или нуждата да се пие вода.

Трябва да разгледаме тази част в *Колосяни* с премахната враждебност към закона. Когато го правим, виждаме, че думата *наредби* в *Колосяни* 2:14 на гръцки е *догма*, което означава *постановление*, и е свързано с постановленията на хора, а не на Бог.

И стана така, че в онези дни излезе указ [догма] от Цезар Август, че целият свят трябва да бъде обложен с данъци. {Лука 2:1}

И докато минаваха през градовете, те им предаваха постановленията [догмата] за спазване, които бяха определени от апостолите и старейшините, които бяха в Йерусалим. {Деяния 16:4}

Които Ясон ги прие: и всички те действат против указите [догмата] на Цезар, като казват, че има друг цар, Исус. {Деяния 17:7}

В *Септуагинтата*, гръцкия Стар завет, тази дума *догма* никога не се появява във връзка със закона на Моисей. Отнася се само за постановления, създадени от човека.

- Указът на Кир да помогне на еврейските водачи да построят храма в Ездра 6:8.
- Указ мъдреците да бъдат убити в Данаил 2:13.
- Указ за поклонение на статуята, когато музиката свири в Данаил 3:10.
- Указът на мидийците, който не трябва да се променя в Даниил 6:15.

Адвентните пионери винаги са разбирали „ръкописа на наредбите“ като символ на церемониалния закон. Въпросът е кой закон е церемониален? „Да възлюбиш ближния си като себе си“ (Матей 19:19) е в закона на Моисей, а не в 10-те заповеди. Това церемониално ли е? Не. Общата идея, че законът на Мойсей, който е извън 10-те заповеди е церемониален, е сериозна грешка.

Системата за жертвоприношения е церемониална. „Кръвта на юнци и на козли“ (Евреи 10:4) била болезнена отстъпка от страна на Бог спрямо нуждата на човека да има нещо убито, за да почувства, че Бог не го осъжда и проклина за греха. Това трябвало да помогне на човека да разбере, че последствието от греха е смъртта. Бог искал чрез жертвите да разпознаем собственото си състояние и как грехът пронизва Божия Син, който трябва да понесе неговото бреме, за да имаме възможност да се покаем.

След като разберем по-дълбоките духовни последици от греха, Божия план за спасение и се разкаем за нашето неразбиране на Бог, вече няма да имаме нужда от жертви. В състояние сме да повярваме, че можем да дойдем при Бог и да поискаме прошка директно, без да е необходимо първо нещо да умре. Нашето ужасно състояние и ирационална враждебност към нашия Отец и нашите ближни най-накрая се разкриват и приемат от нас и ние идваме при Бог със „съкрушено и разкаяно сърце“, вярвайки, че Той „няма да ни презре“.

Жертва и принос ти не си поискал; отворил си ушите ми; всеизгаряне и жертва за грях не си поискал. {Псалм 40:6}

Защото ти не искаш жертва; иначе бих *дал*; всеизгарянето не ти е приятно. Жертвите на Бога *са* съкрушен дух: **съкрушено и разкаяно сърце**, Боже, няма да презреш. {Псалм 51:16-17}

Защото аз пожелах милост, а не жертва; и познаването на Бога повече от всеизгарянията. {Осия 6:6}

Именно тази създадена от човека система за прехвърляне на греха и умилостивяване била прикована на кръста, заедно с враждебното съмняващо се мислене на човека, което изисквало тази система. Бог позволил Неговият Син да бъде направен грях за нас (2 Коринтяни 5:21), така че повече да не трябва да прехвърляме грях върху някой друг – това вече било направено с Неговия Син. Чрез Христос най-накрая можем да се справим с проблема си, вместо да прехвърляме вината. Няма

нужда да обвиняваме някой друг за нашия грях, както направил Адам с Ева.

Тези жертви и служби в храма трябваше да престанат със съвършеното принасяне на самия Христос като Агне без недостатък; тези жертви бяха премахнати на кръста. Този ръкопис на наредбите нашият Господ заличи и го отне и прикова на кръста Си. {Ръкопис 43, 1887 г., пар. 1}

Книгата на закона, дадена за наша полза

Тъй като са повлияни от греха, хората автоматично виждат закона като тест за лоялност към Бог, който трябва да изпълним, а не като обещания, които Бог ще осъществи в нас, ако Му се доверим и повярваме на Неговото слово. Хората не могат да видят, че законът е духовен и трябва да бъде записан в сърцата ни; това е характерът на Бог, който живее в нас. Вместо това виждаме само буквата на закона, който или смятаме за неизпълним, или се опитваме да минимизираме неговите изисквания.

Исус се опитал да научи фарисеите, че духът на закона е важен, а не буквата, която те използвали, за да осъждат другите. Фарисеите осъдили гладните ученици на Исус за това че брали жито в съботния ден и Исус им казал, че това не е начинът, по който законът трябва да се използва.

По онова време, в една събота, Исус минаваше през посевите, а учениците Му, като огладняха, започнаха да късат класове и да ядат. А фарисеите, като видяха това, Му казаха: Виж, Твоите ученици вършат това, което не е позволено да се върши в събота! {Матей 12:1-2}

Всички хора са грешници, но можем да избегнем признаването на себе си като грешници, като прехвърлим вината върху другите. Точно това направили фарисеите с увеличаване на правилата и разпоредбите; това им позволявало да осъждат другите, като по този начин ги превръщали в изкупителна жертва и това ги карало да се чувстват праведни. Исус говорил за това:

Но ако знаехте какво значи *това*: милост искам, а не жертва, не бихте осъдили невинните. {Матей 12:7}

Бог искал те да бъдате свещеници, които молят милост за своите ближни и ходатайстват в тяхна полза, а не такива които ги осъждат и ги принасят в жертва. Това погрешно разбиране за начинът по който трябва да се използва законът било наследство

на човека от Адам. Хората виждат Бог като осъждащ онези, които нарушават Неговия закон, и затова последователите на Бог правят същото.

По-дълбоко от това и може би подсъзнателно, Адам осъдил Бог като виновен, че е безмилостен „творец“, когато всъщност Бог бил невинен. Исус учи тук, че това, което Бог наистина иска да направим, е да помирим хората с Бог и следователно с Неговия закон. Ако просто вярваме, че Бог иска милост, а не жертва, ще можем да видим, че Той винаги е готов да ни прости и да ни помогне. Исус очертал напълно различно разбиране на закона в контраст с това на фарисеите.

Законът трябвало да ни убие поотделно и да ни доведе при Христос. Трябвало да ни разкрие нашия проблем. Не трябва да се използва, за да се оценяваме по-добре от другите. Тъй като хората използват закона по този начин, мнозина започват да го намразват. Когато имаме греховен ум, ние не виждаме Божи-ята благодат и затова законът ни изглежда като невъзможен за спазване и следователно предназначен да ни убие. Именно тази измама на греха, прекомерната греховност на греха е това което Бог иска да ни разкрие. Ето как Е. Дж. Уагонър обяснява тези стихове на Павел:

Защото грехът, използвайки повод чрез заповедта, ме измами и чрез нея ме уби. Затова законът е свят, и заповедта свята, и справедлива, и добра. Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде. Но грехът, за да изглежда грях, причинява смърт в мен чрез това, което е добро; та грехът чрез заповедта да може да стане изключително грешен. Защото знаем, че законът е духовен, а аз съм плътски, продаден на греха. {Римляни 7:11-14}

Законът е изчистен. – Законът изтъква факта, че грехът ни убива. „Затова законът е свят и заповедта е свята, справедлива и добра.“ Нямаме повече причина да се оплакваме от закона, отколкото да мразим човека, който ни казва, че веществото, което ядем, мислейки го за храна, е отрова. Той е наш приятел. Той нямаше да ни бъде

приятел, ако не ни покаже опасността. Фактът, че не е в състояние да излекува болестта, причинена от вече изядената отрова, не го прави по-малко наш приятел. Той ни предупреждава за нашата опасност и сега можем да получим помощ от лекаря. И така, в края на краищата, самият закон не беше смърт за нас, но неговата служба беше „грехът чрез заповедта да стане твърде грешен“.

„Законът е духовен.“ – „Защото знаем, че законът е духовен.“ Ако този факт беше по-общо признат, щеше да има много по-малко религиозно законодателство сред така наречените християнски нации. Хората няма да се опитват да налагат Божиите заповеди. Тъй като законът е духовен, той може да бъде спазен само чрез силата на Божия Дух. „Бог е Дух“ (Йоан 4:24); следователно законът е природата на Бог. Духовното се противопоставя на плътското. Така че човекът, който е в плътта, не може да угоди на Бога. {Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина*, 22 ноември 1894 г.}

Израилтяните мислели да изпълнят закона сами, докато все още поддържали погрешните си представи за Бог, без да виждат колко далеч достига законът и че само Христос, живеещ в нас, може да изпълни закона. Те не виждали, че този „закон беше наш учител, за да ни доведе при Христос, за да можем да се оправдаем чрез вяра“ (Галатяни 3:24). Бог искал Израел да приеме Христос и да бъде праведен чрез вяра като Авраам, баща им, да стане „приятел на Бога“ (Яков 2:23). Но това не се случило. Евреите имали същата представа за Бог, която имал Адам.

И рекоха на Мойсей: Говори ти с нас и ние ще слушаме; но нека Бог не говори с нас, за да не умрем. {Изход 20:19}

Бог видял, че израилтяните ще разберат погрешно 10-те заповеди, така че Той дал повече закони, за да осигури подробности за това как трябва да се спазва законът. Това било написано в книгата на закона от Мойсей и се съхранявало в Пресветото място до Ковчегата на завета. То трябвало да даде повече инструк-

ции относно духовните принципи на закона. Те били ръководство, което да помогне на падналия човек да стигне до по-пълно разбиране на 10-те заповеди. След като сме отхвърлили пълните последици от помирението и подчинението, са необходими повече подробности от закона, за да разкрием прекомерната греховност на нашия характер, за която да можем да се покаем (Римляни 5:20).

Господ не остави своя народ само с предписанията на Декалога. **На Мойсей беше заповядано да напише, както Бог трябваше да му заповяда, присъди и закони, даващи подробни указания по отношение на техните задължения, като по този начин запазваше заповедите, гравирани върху каменните плочи. Така Господ се стремеше да доведе грешния човек към стриктно подчинение на този свещен закон, който той е толкова склонен да нарушава.** {Знамения на времето, 17 юни 1880 г., пар. 1}

Ако човекът беше спазил Божия закон, както е даден на Адам след неговото грехопадение, запазен в ковчегата от Ной и спасен от Авраам, нямаше да има нужда от обряда на обрязването. И ако потомците на Авраам бяха спазили завета, на който обрязването беше белег или залог, те никога нямаше да изпаднат в идолопоклонство, нито би им било позволено да слязат в Египет; и не би имало нужда Бог да провъзгласява своя закон от Синай, гравирайки го върху каменни плочи или да **го пази чрез определени указания в присъдите и постановленията, дадени на Мойсей.** {Знамения на времето, 17 юни 1880 г., пар. 2}

Моисей написа тези присъди и наредби от устата на Бог, докато беше с него на планината. **Определените указания по отношение на дълга на неговия народ един към друг и към чужденеца са принципите на десетте заповеди, опростени и дадени по определен начин, така че да не се допуска грешка.** {Знамения на времето, 17 юни 1880 г., пар. 3}

Елън Уайт тук ясно заявява, че присъдите и постановленията на Бог, дадени на Мойсей, не са били церемониални. Те трябвало да ни дадат повече информация как да спазваме 10-те заповеди. Нашата грешна природа разбира Бог толкова неправилно, че се нуждаем от тази допълнителна подробност, „опростена и дадена по определен начин, така че те да не грешат“. Писанията на Елън Уайт също съдържат много принципи, които изпълняват същата цел – да ни помогнат да се върнем в подчинение на закона. Това може да изглежда като добавяне към закона от 10-те заповеди, но в действителност то само ги изяснява.

Но дори добавеният закон не довел Израел до покаяние. Те все още не чувствали, че *всички те са* грешници, които се нуждаят от Бог да постави закона в тях. Те не искали да влязат в новия завет и по този начин никой от тях не можел да спазва закона, нито можел да види по-висшето призвание за помирение, което Бог иска да направят за целия свят (като „царство от свещеници“).

И Мойсей се изкачи при Бога, и Господ го извика от планината, казвайки: Така да кажеш на Якововия дом и да кажеш на израилтяните; Видяхте какво направих на египтяните и *как* ви понесох на орлови криле и ви доведох при себе си. Сега, прочее, ако наистина слушате гласа Ми и пазите завета Ми, тогава вие ще бъдете мое собствено съкровище над всички народи; защото цялата земя е *моя*; и вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. {Изход 19:3-6}

Бог ги бил извел от Египет на орлови крила като любящ Баща, но те смятали, че Той ги извежда от Египет, за да ги убие (Изход 14:11; 16:3; Числа 14:2; 20:4; 21:5). Те гледали на Бог по подобен начин както техния прародител Адам и като него използвали другите за изкупителна жертва. Те все още били заседнали в осъждащото мислене и не се разкайвали. Това е нашата човешка природа и ние в плътта си сме като тях. Цитатът на Елън Уайт от по-горе продължава:

Господ каза за децата на Израел: „Тъй като не бяха

изпълнили присъдите Ми, но презряха наредбите Ми и бяха осквернили съботите Ми, и очите им бяха към идолите на бащите им, затова им дадох и наредби, които не бяха добри, и присъди, според които нямаше да живеят.“ [Езекил 20:24-25] Поради непрекъснатото неподчинение, Господ приложи наказания към престъплението на Неговия закон, които не бяха добри за нарушителя или според които той нямаше да живее в своя бунт. {Знамения на времето, 17 юни 1880 г., пар. 4}

Престъпвайки закона, който Бог беше дал в такова величие и сред слава, която беше недостъпна, хората показаха открито презрение към великия Законодател и смъртта беше наказанието. {Знамения на времето, 17 юни 1880 г., пар. 5}

Безплатната прошка е чужда на сърцето на човека, което отблъсква Христовия Дух. Евреите, излизащи от Египет, отблъснали Христос, когато мислели, че Той ги води в пустинята, за да ги убие. Тяхното постоянно негативно мислене, че Бог има лоши намерения към тях, затруднявало Божия Дух да работи върху техните закоравяващи се сърца. Тяхното „открито презрение към великия законодател“ изисквало Бог да им даде форма на справедливост, която била каменна, така че да бъде приемлива за техните каменни сърца, или в противен случай те нямало да я чувстват като справедлива и щели да мислят, че Бог е несправедлив. Смъртта на престъпника им позволявала да се почувстват простени и помирени с Бог, точно както смъртта на агнето позволило на Адам да се почувства простен и помирен с Бог.

Осквернени в нашите постановления

Тази необходимост онези, които съгрешават, да умрат, се проявява в суровата справедливост на гражданските закони на Израел, където убиването с камъни е наказание, което Израел научил в Египет (Изход 8:26).

Човекът е отказал да повярва, че законът по своята същност е добър за нас и че Бог би ни помогнал да изпълняваме закона, ако само бихме поискали и повярвали, че Той е Бог на благодатта, и затова постоянно сме деградирали от високото състояние, което някога сме имали, когато сме създадени за първи път. Продължавали сме да се нуждаем от знамения и чудеса, за да повярваме, че ни е простено, независимо дали става дума за обрязване, жертвоприношения или ужасна светкавица в планината. Всичко това отговаря на нашата представа за справедливост, а не на Божията; това било необходимо на нас, а не за Бог, както заявява Елън Уайт. Нека прочетем отново този удивителен параграф:

Ако човекът беше спазил Божия закон, както е даден на Адам след неговото грехопадение, запазен в ковчегата от Ной и спасен от Авраам, нямаше да има нужда от наредбата за обрязване. И ако потомците на Авраам бяха спазили завета, на който обрязването беше белег или залог, те никога нямаше да изпаднат в идолопоклонство, нито би им било позволено да слязат в Египет; **и не би имало нужда Бог да провъзгласява своя закон от Синай, гравирайки го върху каменни плочи или пазейки го чрез определени указания в присъдите и постановленията, дадени на Мойсей.** {Знамения на времето, 17 юни 1880 г., пар. 2}

Това кога и как (в „искреност и истина“ 1 Коринтяни 5:8) трябва да се покланяме на Бог в определените от Него времена, едно от които е съботата (Левит 23-та глава), и как трябва да се отнасяме един към друг, било дадено на Мойсей от Христос в книгата на закона, но ние сме презрели това и продължаваме

да го презираме. Наказанието за това решително нежелание да се види Бог като милостив било смърт. Това е така, защото ние виждаме Бог като Бог на смъртта. Но Той не е такъв и смъртният указ, който произлиза от Адам и живее в нас, е отразен обратно към нас. Не можем да спазваме съботата свято, нито да бъдем истински осветени, за да достигнем съвършенство на характера, в такова състояние на непримирение с Бог.

И Аз ги омърсих [Езекиил 20:31 казва „вие се омърсавате“] в собствените им дарове [Септуагинтата казва *догма*, постановления], в това, че направиха да премине през *огъня* всичко, което отваря утробата, за да мога да ги направя пусти, за да познаят, че Аз съм Господ. {Езекиил 20:26}

Бог позволи нашата несъзнателна омраза към Него да се прояви: указът за смъртта, който сме вярвали, че Бог иска, накарал израилтяните да мислят, че трябва да прекарат децата си през огъня, за да умилостивят Йехова или всякакви други богове, които са си представяли според тяхната осъдителна система за справедливост. Нашите собствени човешки укази и закони, независимо дали са били изцяло измислени от човека или са били отстъпки от страна на Бог, от които трябвало непрекъснато да се отдалечаваме, трябвало да свършат, когато осъзнаем собствената си грешна природа и колко много Бог е направил за нас. Той не се е променил в това колко е готов да направи за нас, но ние Му повярвахме, едва когато Го видяхме да ни дава Своя Син при възплъщението.

„И вие също имате пълнота в Него, който е глава на всяко началство и власт. В Него бяхте също и обрязани с обрязване, не извършено от ръка, а с обрязването, което е от Христос, като съблякохте плътското тяло. Погребани бяхте с Него в кръщението, в Него бяхте и съвъзкресени чрез вяра в силата на Бога, който Го възкреси от мъртвите. И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и необрязването на плътта си, Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления.“ {Колосяни 2:10-13}

Целият този порочен начин на мислене, че сме изоставени от Бог и че Бог е зъл „творец“, бил поет от Христос и погребан в гроба. Няма причина да мислим зли гностически мисли за нашия Създател. Указът за смъртта, включително всичко, което било признато като средство за справяне с него (системата на жертвоприношенията) заедно със негодните човешки методи за справяне с вината и срама (фарисейство /законничество, аскетизъм, гностицизъм, успокоение, проекция, манталитет на жертва, репресия, рационализация, и всички други защитни механизми), бил прикован на кръста. Чрез Христос най-накрая признаваме, че Бог не е наш враг; че Бог е готов да направи всичко за нас, за да преодолеем нашата болест на греха. Можем наистина да вярваме, че сме простени и че Божият закон е добър за нас – Бог ще задейства този закон в нас чрез Христос в нашата плът. Ние осъзнаваме, че сме и сме били мъртви в нашите грехове, но Христос ни е даден и е бил с нас, страдайки с нас от основаването на света.

Защото Той е нашият мир, който направи и двамата едно [нас с Бог и следователно един с друг] и събори междинната стена на разделението *между нас*; като е премахнал в плътта си враждата, *тоест* закона на заповедите, *съдържащи се* в наредби [смъртни укази]; за да направи в себе си от двата един нов човек, *като по този начин* въдвори мир. {Ефесяни 2:14-15}

Нека изясним това напълно. Фразата „заличаване на записа с наредбите“ (Колосяни 2:14) не е свързана с принципите на Божия закон. Това определено не отменя благословените времена, определени от ГОСПОДА, когато Той се приближава към нас и ни призовава към общение с Него. Това, което е заличено и премахнато, е нашият грешен ум на враждебност, който ни е отчуждил от Бог, който се проявява в нуждата от жертва и умилостивение, преди да повярваме, че Бог ще ни прости.

Заличи ръкописа на наредбите, който беше срещу нас, който беше в противоречие с нас и го отстрани от пътя, като го прикова на кръста си; *и* след като разграби началствата и властите, той [Христос] ги показа открито,

триумфирайки над тях в това. {Колосяни 2:14-15}

Христос платил дълга и преодолял горчивото ни отчуждение, което ни е пречело да се помирим с Бог. Сатана и неговите зли ангели използвали злите сили на омразата, злобата, осъждането, задоволяването (на бог), страха, несигурността и безпокойството, причинени от нашето отчуждение от Бог, за да ни манипулират. Точно тези „началства и сили“, които са ни възпирали да се помирим с Бог, Христос победил, триумфирайки над тях чрез Своя саможертвен живот, готовността Си да поеме греха и всичките му зли мисли върху Себе Си и накрая чрез Своето възкресение ни показва, че Той има власт над смъртта. Осъзнавайки колко много е направил Христос за нас от самото начало на времето, ние приемаме Неговия помирнен Дух в нас и ставаме способни да спазваме закона, без да обвиняваме другите за нашите провали.

Помирени с Твореца и Неговото творение

След като смъртният указ в ума на човека е разрушен, ние вече не трябва да се ядосваме на Бог за това как Той е създал материалния свят; защото най-накрая разбираме, че Той не е против нас, а за нас. Ние вече не сме под измамите на греха, тъй като Христос е „ограбил“ „началствата [първите принципи] и властите“, които са управлявали нашия ум. Христос не управлява чрез сила, а чрез любов, възстановявайки истинската ни връзка с Бог, с нашите ближни, със собствените ни тела, с физическата реалност.

Гностицизмът проповядвал форма на християнство, която подкопавала пълното помирение, предложено в евангелието, както учи Павел. Някои други изводи от ученията на Гностическото християнство били:

Основният фокус на религията трябва да бъде върху другия свят – небесното владение. {Алан Найт, *Духът на Антихриста*, с. 179}

Гностическото християнство винаги е предпочитало идеята, че духовността е изцяло вътрешна. {*Пак там* – с. 75.}

Духовността не се открива в материалното преживяване на живота, нито в някое от правилата, които се използват в Библията, нито от личност, която се опитва да законодателствува материалното поведение. {*Пак там* – с. 43.}

Тези принципи биха накарали гностиците да гледат с пренебрежение на ритуала на причастието и други материални ритуали, които са канали за разбиране на духовните истини. Гностиците, минали или настоящи, са пълни с горчиво презрение към творението и по този начин към Създателя (дори ако може да изповядват, че са духовни и се покланят на Бог), но с нашата

новооткрита надежда в Христос „всичко става ново“ (2 Коринтяни 5:17). Недостатъците на творението ние виждаме като отразяващи нашите собствени недостатъци, докато благодатта на Христос в него се възприема като красива и скъпоценна поради новооткритата ни признателност към нашия Създател и Отец. При християнина благодарността е заменила безпокойството и несигурността.

Нашият Господ е казал: „Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си... Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие.“ Йоан 6:53-55. Това важи за нашата физическа природа. На смъртта на Христос ние дължим дори този земен живот. **Хлябът, който ядем, е изкупен с Неговото преломено тяло. Водата, която пием, е изкупена от Неговата пролята кръв. Никой, светия или грешник, не яде ежедневната си храна, без да се храни с тялото и кръвта на Христос. Кръстът на Голгота е щампован върху всеки хляб. Той се отразява във всеки воден извор.** Всичко това Христос е учил при определянето на символите на Неговата велика жертва. Светлината, грееща от тази служба за причастие в горната стая, прави свещени разпоредбите за нашия ежедневен живот. Семейната трапеза става като трапеза Господня, а всяка трапеза – тайнство. {Копнежът на вековете, Гл. 72, Параграф 27}

Участието в Господната вечеря не е погрешно

За Гностическия християнин материалните неща - ядене и пиене, не са част от богослужението; те са символ на робството в материалния свят. Затова, 'Не докосвай, не вкусвай, не хващай' материалните неща в твоето богослужение. Съсредоточаването единствено върху вътрешното духовно преживяване е ключът за Гностическия християнин.

Има ли още доказателство за това, че Павел говори срещу Гностическата ерес?

Никой да не ви отнема наградата, вършейки собствената си воля в смирение и поклонение на ангели, като се вглъбява в неща, които не е видял, и напразно се надува с плътския си ум. {Кол. 2:18}

Гностиците имат едно учение за еманациите от Бога, които са наречени Еони.

Еоните имат много подобни неща с юдео-християнските ангели, включващи ролите на слуги и еманации на Бога, и съществуващи като същества на светлината. Всъщност, определени Гностически ангели, като например Армозел, са също и Еони. {Уикипедия – Еон (Гностицизъм)}

Имаме доказателство за поклонение на ангели между валентинските гностически християни. Валентиниус живял от 100 сл. Хр. до 160 г. сл. Хр. И за него се говорело, че е ученик на един Павлов ученик. Неговото учение представлява развитие на гностическото учение за еоните, което е съществувало по времето на Павел.

Валентинските християни участвали в тайнства, чиято кулминация била една божествена брачна церемония, в която те духовно влизали в брак с ангелите. Мъжът който бил обърнат към вярата се оженвал за женски ангел, а

обърналата се към вярата жена се омъжвала за мъжки ангел. {Пак там – с. 102}

В книгата на закона не се съдържа нищо, което да заповядва поклонението на ангели. Тя заповядва единствено поклонение на Бога.

И така, ако сте умрели с Христос за **първоначалните неща на света**, тогава защо, като че ли живеете в света, **се подчинявате на постановления като: Не докосвай; не хващай; не вкусвай**, които всички се развалят от употреба, **според човешки заповеди и учения?** {Кол. 2:20-22}

В този текст виждаме термините ‘не докосвай, не вкусвай, и не хващай’ като част от понятията:

- (1) Първоначални неща на света
- (2) Човешки заповеди и учения.

Достатъчно безопасно е да се каже, че термините ‘не докосвай, не вкусвай и не хващай’ са свързани с човешки заповеди и учения, които произлизат от първоначалните неща на света. Гностическите християни са намирали за оскърбителни материалните аспекти на еврейското богослужение и са ги осъждали за това, че ядат, пият и празнуват по време на религиозни и социални сбирки. Тогава се е чувал викът ‘не докосвай, не вкусвай, не хващай.’

Възможно е юдеите също да са обвинявали християните и за това че участват в Господна вечеря, понеже ядат и пият свещени неща извън инструменталната роля на левитското свещенство. Адам Кларк също дава следния коментар:

Това са форми на изразяване, които се срещат много често между юдеите. Четем следното от Маккот, ххi. 1: “Ако кажат на един назарянин: Не пий, не пий; а той пие въпреки това; виновен е. Ако кажат: Не се бръсни, не се бръсни; а той въпреки това се бръсне; виновен е. Ако кажат: Не си обличай тези дрехи, не си обличай тези

дрехи; а той въпреки това си облече разнородни дрехи; виновен е.” {Коментар на Адам Кларк върху Кол. 2:21.}

Юдеите могли също да обвинят християните за това че не включвали жертвите по време на съботите, новолунията и празниците, които християните виждали като изпълнени в Христос. Тези неща със сигурност били сенки на онова което се изпълнило при смъртта на Христос. Така че Павел говори, както за атаките на Гностическите християни, така и за атаките на юдейското законничество по отношение на яденето и пиенето по време на религиозните събрания.

Преформулиране на Колосяни 2:16-17

Това ни довежда до сърцевината на проблема в Колосяни 2-ра глава. Нека отново прочетем текста.

Затова нека никой да не ви осъжда за ястие, или пи-
тие, или по отношение на някой празник или новолуние,
или на *съботни дни*: Които са сянка на бъдещите неща;
но тялото е Христово. {Кол. 2:16-17 Превод от KJV}

Искам да обърнем внимание на четири ключови неща в
този пасаж:

- (1) Употребата на думата *отношение*.
- (2) Употребата на добавената пунктуация двоеточие прида-
ва на това което следва статут на дефиниция на току-що
заявеното, и поставянето на главна буква в думата 'Кои-
то' създава впечатлението за едно ново изречение.
- (3) Употребата на думата 'но'.
- (4) Добавената дума 'е' по отношение на това, че тялото 'е'
Христово.

1. Употребата на думата *Отношение*

Нека видим как е използвана думата *отношение* на други
места в Новия завет. Ето какво се казва за тази дума в речника
на Стронг под номер Гр. 3313:

От една остаряла, но по-първоначална форма на
μεῖρομαί меиромаи (да вземе като *част* или *разпреде-
ление на полагаща се част*); *разделение* или *споделяне/
дял* (буквално или фигуративно в едно широко приложе-
ние): - в полза на, бряг, курс, занаят, особено (+ наречие),
част (+ наречие), парче, порция, отношение, страна, ня-
какъв вид (- нещо).

Тази дума е преведена като „част“ (на 24 места), дял (на 3

места), „бряг“ (на 3 места), „в полза на“ (на 2 места), „по отношение на“ (на 2 места), „смесено“ (на 9 места). Ето някои примери в Новия завет:

Но като чу, че над Юдея царувал Архелай на мястото на баща си Ирод, се страхуваше да иде там; и предупреден от Бога насън, се оттегли в галилейските **страни** [Гр. 3313]; {Мат. 2:22}

И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми **дела** [Гр. 3313], който ми се пада от имота. И той им раздели състоянието. {Лука 15:12}

И Му дадоха **парче** [Гр. 3313] печена риба (и парче медна пита). {Лука 24:42}

В Мат. 2:22 и в Лука 15:12 думата е преведена с определителен член, но в Лука 24:42 той не е използван. Употребата на думата *част* или *дял* на български изисква да идентифицираме тази част с или без определителен член. Контекста на Павловата употреба би била в полза на определителния член, но и по двата начина смисълът е добър. Имайки предвид това, нека го приложим в текста.

Нека никой не ви осъжда за ядене или пиене или за **[/частите/дялът/порция]** от празник, новолуние, или събота.

Употребата на думите *ястие* и *питие* задава контекста за следващата дума *във връзка*, което означава, че той говори за определена част от празниците, новолунията и съботите.

2. Употребата на добавената дума *дни* и двоеточие

Сега трябва да осъзнаем нещо доста важно: думата ‘*дни*’ (в английския превод) и двоеточието са добавени. Те всъщност не съществуват в текста. Аз използвам e-sword за моята онлайн Библия и там добавените думи са в сиво.

Затова нека никой не ви осъжда за ястие, или за пи-

тие, или във връзка с празник, новолуние, или съботните дни... {Кол. 2:16}

Обърнете внимание, че двоеточието е добавено. То не съществува в текста. Това значително променя значението на изречението. Ако го извадим, а след това позволим на изречението да продължи като не поставяме главна буква в началото на думата 'които', виждаме нещо доста дълбоко.

Нека никои не ви осъжда за ястие, или пиене, или за част от празник, новолуние, или събота, които са сянка на идещите неща.

Уловихте ли тази идея? Павел казва, че частта от празниците, новолунията и съботите са сянка на идните неща. Тъй като основната грижа на Павел е враждата на Гностическите християни срещу материалните неща, по-вероятно е неговото позоваване на ядене и пиене да се отнася за ежедневното ядене и пиене в социална обстановка, които християните с гностически начин на мислене с аскетичен фокус, биха обезкуражавали.

Фактът, че Павел поставя яденето и пиенето на първо място в списъка, загатва, че това е основната грижа и че тази тема се пренася и в другите неща от списъка, въпреки че те не са смятани за сенки. Така нещата, които биха били сметнати директно като сянка на идващите неща, са частите от празниците, новолунията и съботите, които са материални по същността си, и това е така понеже, когато става въпрос за богослужение, Гностиците са се фокусирали единствено върху вътрешното, или духовното.

3. Употребата на думата *но*

Сега е необходимо да си изясним смисъла на думата *но*, понеже това е съюзът изразяващ отношението към *тялото Христово*.

Думата „но“ в този текст е “де” [Гр. 1161]. Ето какво казва конкорданса на Стронг за нея:

Първична частица (с опозиционна или **допълваща**

функция); „но“, „и“, и т. н.: - „също“, „и“, „но“, освен това, сега [които често не се изразяват в английския, а в българският са преведени като „а“]¹.

Така че тази дума не само означава, че нещо е в опозиция или в противоречие с това което тъкмо е било казано, но може да означава също и някакво продължение или обяснение. Ето къде в английския би могъл да се постави знакът точка и запетая, за да се обясни какво е било казано току що. Забележете някои употреби на думата *но* [Гр. 1161] в Новия завет.

Авраам роди Исаак; а² [Гр. 1161] Исаак роди Яков; а [Гр. 1161] Яков роди Юда и неговите братя; {Мат. 1:2}

Вижте как думата е използвана, така че да означава едно продължение, като резултат от това което току що е било заявено. Исаак роди Яков като едно продължение на това че Авраам е родил Исаак. В този случай тя е използвана като едно продължение. Не би имало смисъл в този случай да бъде казано:

Авраам роди Исаак; **но** Исаак роди Яков; **но** Яков роди Юда и неговите братя; {Мат. 1:2}

Има места където е по-добре да се използва 'но'. Исус го използва по един внимателен начин в Матей 5-та глава:

Чули сте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб.“
А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. {Мат. 5:38-39}

Думата *но* (на български „а“), която използва Исус е Гр. 1161. Ако Той е искал напълно да се противопостави на това което е било казвано преди, би използвал друга дума – една дума, която използвал, когато се противопоставил на Сатана:

А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а [Гр. 235] с всяко слово, което излиза от

1 Бел. пр.

2 На английски това е преведено с думата „and“ - която може да означава както „и“, така и „а“.

Божиите уста.“ {Мат. 4:4}

Тази дума е ала и речникът на Стронг казва следното за нея:

Ср. род, мн. число на Гр. 243; собствено за други неща, т. е., (наречитативно) напротив (в много отношения): - а, но (дори), въпреки това, действително, не, въпреки всичко, все пак, с изключение на, затова, да ама, но.

Ако Исус е искал напълно да се противопостави на фразата *око за око и зъб за зъб*, Той щеше да използва Гр. 235 ала тъй като това е едно пълно отрицание, но Исус използва думата де. Това му позволява да противопостави тълкуванието, което фарисеите давали на хората, а в същото време да продължи и да разшири действителното значение на книгата на закона, когато тя казва ‘око за око и зъб за зъб.’ Виж Изх. 21:24, Лев. 24:20 и Вт. 19:21. Значението на този пасаж въобще не е било за поразяване на хора. Законът е бил замислен като спирачка за поразяването на някого, но юдеите го били изопачили, така че да означава едно учение за отмъщението. Така че тази малка дума де е много важна и води до сериозни изводи на много места където нещо се прочита само в противовес на друго, докато в същото време тя включва и идеята за продължение.

Имайки това в предвид, ние сме подготвени да довършим онова изречение.

Нека никой не ви осъжда за ядене или питие, или за порциите от празник, новолуние или събота, които са сянка на идващите неща; **а освен това и Христовото тяло.**

И така, за какво се отнася *Христовото тяло*? Павел е единственият, който използва този термин и той го използва на четири места освен в Кол. 2:17:

<p>Римл. 7:4 И така, братя мои, вие също бяхте умъртвени спрямо закона чрез тялото на Христос, за да станете собственост на Друг – на Възкресения от мъртвите, за да принасяме плод на Бога.</p>	<p>Христос осъдил греха в плътта и изкупил свободата. Понятието тялото на Христос означава буквалното тяло на Христос, който поел нашето естество, а след това предал това тяло на смърт, за да ни даде живот.</p>
<p>1 Кор. 10:16 Чашата на благословието, която ние благославяме, не е ли участие в Христовата кръв? Хлябът, който разчупваме, не е ли участие в Христовото тяло?</p>	<p>Това е препратка към духовното тяло на Божия народ (църквата) в което обитава Христовият Дух.</p>
<p>1 Кор. 12:27 А вие сте тялото на Христос и поотделно — части от Него.</p>	<p>Отново една духовна препратка към църквата</p>
<p>Еф. 4:12 с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло:</p>	<p>Отново една духовна препратка към църквата</p>

Яденето на хляба и пиенето от чашата са символи на нашето влизане в тялото на Христос и те разкриват факта, че сме приели Неговата смърт в наша полза. Те символизируют това че сме се съединили с Него в смърт, за да може да бъдем възкресени с Него.

И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. Защото, ако сме съединени заедно чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, подобно на Неговото; {Римл. 6:4-5}

Те са символи на това, че Христос обитава в нас и че пора-

ди това ние сме част от Неговото тяло. Забележете какво казва Исус:

Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, стои в Мен и Аз в него. {Йоан 6:55-56}

Павел отново свързва тези емблеми с нашето общение в Христос.

Чашата на благословието, която ние благославяме, не е ли участие в Христовата кръв? Хлябът, който разчупваме, не е ли участие в Христовото тяло? {1 Кор. 10:16}

Смъртта, погребението и възкресението на Христос, които са символизиращи чрез тези емблеми, представляват първите плодове, които подсигуряват бъдещото възкресение на светиите при второто идване.

Защото, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят. Но всеки на своя ред: Христос — първият плод; **а после тези, които са Христови — при Неговото пришествие.** {1 Кор. 15:22-23}

Участвайки в смъртта и възкресението на Христос чрез тези символи, ние изразяваме християнската надежда за бъдещата победа над смъртта при идването на Христос. Така че тези емблеми са една сянка на идните неща и отчасти поради тази причина Павел заявява:

Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, **възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.** {1 Кор. 11:26}

Нашият Господ Исус изразява тази тема също и по следния начин:

Истина ви казвам, че вече няма да пия от плода на лозата до онзи ден, когато ще го пия нов в Божието царство. {Марко 14:25}

Хлябът и чашата са сенки и нямат в себе си силата да спасяват душата; те са символи на смъртта и възкресението на Христос. Неговото възкресение прави сигурно възкресението на светиите при Второто пришествие, а така също и пълното и открито приятелство на Христовото тяло в определеното време на всяка събота и новолуние в небесното царство. В един по-широк смисъл, когато яденето и пиенето се осъществяват в един празничен дух по време на празниците, новолунието и съботата представляват сянка на събирането ни в едно тяло след второто пришествие. Няма стойност в самото ядене и пиене, но, когато тези материални неща са свързани с поклонението на Божия народ, те ни дават едно предвкушване на бъдещото царство на Бога. Гностиците обезкуражавали всякакво фокусиране върху яденето и пиенето по време на религиозни събирания, както и участието във всяка част на богослужение, защото за тях духовното трябва да бъде отделено от материалното, докато християнинът с еврейско мислене е гледал на тези материални неща просто като на една част от неговото пълноценно християнско преживяване, тъй като материалният свят не е нещо зло, а е Божие творение.

Колко чудно ще бъде, когато цялото Христово тяло се съедини на едно място, за да прославя и да се покланя на Бог и Неговия Син.

Народите от изкупените няма да имат друг закон освен закона на небето. Всички ще бъдат едно щастливо, единно семейство, облечено с одеждите на хвалението и благодарността. Над тази сцена утринните звезди ще пеят, а Божиите синове ще възкликват от радост, докато Бог и Христос възвестяват: “Няма да има повече грях, нито смърт.” “И от новолуние до новолуние и от събота до събота ще дохожда всяка твар да се покланя пред Мене, казва Господ.” “И славата Господня ще се яви и всяка твар купно ще я види.” “... Господ Йехова ще направи правдата и хвалата да поникнат пред всичките народи.” “В оня ден Господ на Силите ще бъде славен венец и красива корона за останалите от людетe Си...” {*Пророци и царе – с. 732, 733, Гл. 60 Видения за бъдещата слава -*

Параграф 43, 44}

Има една алтернативна идея и тя се състои в това че терминът *Христовото тяло* означава просто църквата, и това понятие трябва да бъде свързано с идеята да прецениш и да отсъдиш за себе си как да се включваш в публични богослужения, които са свързани с тези въпроси. Това може да е свързано с Христовото тяло, което се събира по време на съвета в Деяния 15-та глава, за да вземе решение във връзка с определена етикеция при обърнатите езичници, но не е направена директна асоциация с това. Макар че е възможно на това да се гледа и по този начин, ако позволим двойно значение в текста, има опасности това да допусне идеята, че личната съвест в богослужението трябва да бъде диктувана от мнозинството от тялото вярващи, а това е нещо което аз смятам за проблематично.

4. Добавената дума е

В моето последно цитиране на Кол. 2:16-17 може да сте забелязали, че изоставих последната добавена дума 'е'.

Нека никои не ви осъжда за ядене или пиене, или за порциите от празник, новолуние или събота, които са сянка на идващите неща; **и още** и Христовото тяло.

Със сигурност за нас е по-безопасно да се опитваме да добием едно разбиране на Писанието с колкото е възможно по-малко добавени думи и пунктуация. Внасянето на думата е в комбинация с противопоставящото значение на думата *но*, поставя фразата *Христовото тяло* в опозиция и контраст с думите *сянка на идните неща*. Това превръща сенките в нещо отрицателно, което е в противовес на тялото, или същината; а тя е едно добро нещо. Този процес на разсъждение свършено подхожда на начина на мислене на Гностическите християни, които възприемат материалните неща като отрицателни, а духовните единствено като положителни.

На едно друго ниво, гръцкият ум би бил склонен да вижда сенките като нещо негативно поради едно от фундаменталните

учения на Платон относно „Алегорията за пещерата.”

Платон представя разказа на Сократ, описващ събрание от хора, които през целия си живот са живели окочвани при една стена на пещера, които стоят изправени срещу неизписаната стена. Хората наблюдават сенките, които се проектират на стената, чрез нещата които минават пред огъня, който се намира зад тях, и започват да определят имена на тези сенки. Сенките са толкова близо до реалността, колкото са близо затворниците до възприемането ѝ. След това той обяснява как философът е като един затворник, който е освободен от пещерата и започва да разбира, че сенките на стената въобще не представляват реалността, тъй като той е в състояние да възприема истинската форма на реалността, вместо наблюдаваните от затворниците обикновени сенки. {Уикипедия – Алегория за пещерата}

И така, гръцкият ум би виждал сенките като част от едно заробване на ума и затова когато прочита един текст като Кол. 2:16-17 за него би било естествено да разбира сенките в антагонистично отношение спрямо възприеманата действителност.

Ако Павел е искал да наблегне на контраст той е трябвало да включи една дума на гръцки като Гр. 2076 *ести*. Тази дума не е включена и затова е трябва да се извади от текста. С премахването на думата 'е' думите *тяло Христово* се превръщат в естествена прогресия на израза *сянка на идващите неща*. Трябва да е очевидно, че колкото повече думи се добавят в текста, толкова по-вероятно е преводачът да започне да тълкува текста, вместо само да превежда оригиналния автор.

И така, в заключение можем да кажем, че Гностиците са осъждали християните за това че са свързвали материални емблеми с тяхното богослужение; нещо което те са считали за робство. Възможно е също, юдеите и някои християни да са осъждали Църквата, за това че не се събира в тези дни, за да изпълнява ритуалите на техните предци. Това включва жертви и приноси, които били част от сянквата жертвена система, но вече не се

изисквала. И в двата случая, Павел не говори за *времения аспект* на празничните дни, новолунията и съботите, а за противоречието във връзка с това какво трябва да се *прави* в тези дни по отношение на ядене, пиене и частта от празниците, която се е отнасяла за ядене и пиене и е заемала доста от съдържанието на празниците и Господната вечеря.

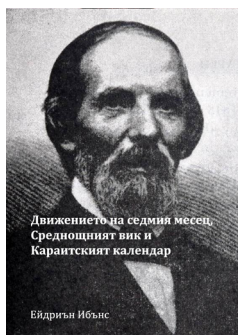
И така, ако покажем подходящата *'връзка'* към Павловата употреба на тази дума в Кол. 2:16, откриваме, че този проблем има разрешение, а то е свързано с всички основни въпроси засегнати в този текст.

Други книги от същата поредица –
Достъпни на maranathamedia.bg

Извор на благословение

Думите, които Отец изговорил на Своя Син по време на Неговото кръщение са ехо от благословието, което Той излял върху Него по време на първата събота от сътворението. Отец всеки ден се е наслаждавал в Своя Син и Синът се радвал пред Него. В съботата, Отец вдъхнал върху Сина Си и Синът се освежил в любовта на Своя Баща. Тази интимна връзка между Отец и Сина е вложена за постоянно в съботата и всяка събота Отец вдъхва освежаващата Си почивка върху Своя Син и върху всички, които приемат Сина.

Движението на седмия месец, Среднощният вик и Караитският календар

От всички големи религиозни движения от дните на апостолите насам никое не е било по-изчистено от човешки несъвършенства и от сатанински коварства, както движението от есента на 1844 година. Дори и сега, след толкова много време, всички, участвали в движението и удържали твърдо истината, все още чувстват святото влияние на онова благословено дело и свидетелстват, че то беше от Бога. Великата борба, с. 402, Параграф 30

Жив хляб от небето

Жертвената система с нейните животински жертви, хранителни и питейни приноси, сочи към живото-давната благодат на Исус чрез Неговото дело на кръста и посредничеството Му в небето за нас. Възниква въпросът: какво е значението на всичките теглилки и мерки на брашното, маслото и количествата на животните? Ако всички тези събития просто сочат към смъртта на Исус преди 2000 години, тогава как може количеството на всеки един от тези животински и хранителни приноси да е различно при всяко религиозно събрание? Какво означава това?

Зачитане на Колосяни 2:14-17

Има някои пасаж в Библията, които заемат важно място в разбирането за това как и кога трябва да се събираме за поклонение.

Християнската църква е почти единна в убеждението си, че Колосяни 2:14-17 предоставят най-ясното доказателство, че Павел освобождава християнската църква от съблюдаването на съботата, новолунията и празниците.

Осъзнавайки святото благословение и отговорност на съботата, адвентистите от седмия ден разделили закона на Десетте заповеди и Мойсеевият закон и не допуснали да се смята, че съботата е включена в този пасаж от Колосяни. Големият проблем е, че гръцката дума за събота, която е използвана в този текст, е точно същата като тази за седмия ден събота, или една събота, която е във връзка със седмицата. Адвентистите трябвало да настояват, че това е специален случай по отношение на един стих срещу 68 други стиха, които сочат към съботата. Ако тук се има предвид съботата, тогава тя е включена в списъка заедно с новолунията и празничните дни, които пък са смятани за сенки на идните добрини и следователно не са част от християнското богослужебно преживяване.

В тази книжка ние проучваме контекста в ситуацията на Колосянската църква, употребата на добавени думи от преводачите на версията Крал Яков и превода на гръцката дума *meros*, която на английски е преведена като *по отношение на*, а това маскира истинското намерение в усилието на Павел да победи съвета на прото-гностичните християни. Представяме ви тази книжка с надеждата, че тя може да помогне за зачитането на истинското намерение на апостол Павел в този пасаж.